

MAN VAN MARS

IS DE IDEALE MAN WEL ZO IDEEAAL?

GIJS
MULLER

Man van Mars

Is de ideale man wel zo
ideaal?

Gijs Muller

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: juni 2021
Gijs Muller

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Ru de Groen
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8311-582-5
ISBN Paperback: 978-90-8321-552-5

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

1.

Mark liep naar haar toe en zijn ogen vonden de hare. 'Kom in mijn armen,' zei hij en omhelsde haar. 'Ik wil je zo graag kussen.'

'Ja, kus me,' fluisterde ze. 'Kus me.'

Hij wachtte nog even en keek verliefd naar haar, hoe ze daar zo kwetsbaar voor hem zat. Wat zag ze er mooi uit. Haar donkere haar golfde als...

Als wat? Marianne denkt er even over na. Als de deining van een kalme zee? Nee, niet kalm. Van een wilde zee dan? Ook niet. Niks met de zee, niet weer de zee. Misschien kust hij haar toch gewoon meteen en streelt hij ondertussen iets? Een borst of zo? Waar ben ik? Ze kijkt naar onder in het scherm van haar laptop. Pagina 22. Nee, nog niet dan. Borsten en zo pas na pagina 50 of zo. Hij kijkt verliefd, kust haar dan en streelt haar haar of zo. Dat is nu eigenlijk wel genoeg. Rustig opbouwen. Moet dat dan heur haar zijn? Beetje ouderwets. Gewoon haar haar dus. En wat dan? Ze kunnen nog niet zoveel doen op pagina 22. Is ze al ontroerd? Nee, nog niet.

'Emilie, ik hou van je.'

Houdt hij nu al van haar? Ja, dat kan wel. Hij kan het nu zeggen en dan later door een misverstand denkt ze dat hij gelogen heeft. Altijd goed.

'Ik hou ook van jou,' sprak zij, pakte zijn hand en legde die op haar linkerborst.

Hou eens op. Wat zit ik nou toch steeds te

kloten met die borsten? Die moeten nog niet. Geen seks vóór pagina 35. Wat héb ik vandaag? Een oversekste bui.

Marianne recht haar rug en buigt even achterover om haar wervels te strekken. Godallemachtig, ze moet eraan denken rechtop te zitten. Straks heeft ze opeens een bochel en dan is het natuurlijk voor eeuwig afgelopen met het leven. Dan mag je in de serre gaan zitten puzzelen tot je doodgaat.

En ze heeft niet eens een serre. Daar moet je dan ook nog aan zien te komen.

De deur gaat open en Bert komt binnen. Hij heeft zijn jas aan, zijn tas bij zich en overziet de puinhoop in de kamer: twee verfrommelde kranten, vieze koffiekopjes, een half leeggegeten tv-diner, een fles rosé van gisteravond, met nog een staartje erin, kruimels koek, papierwikkels van de pure en dus gezonde chocola, een beschuitje met jam met een hap eruit op een schoteltje, hier en daar wat platgetrapte noten, het is weer helemaal wat het is. 'Jezus, wat een rotzooi.'

'Maar ik schiet wel lekker op. Mark is weer helemaal op dreef. Hij zit nu achter die donkere aan, Emilie. Ik ben al op pagina 22.'

'Ik dacht dat we iets afgesproken hadden, Marie.'

'Hè? O ja. Ja ja, ik ga zo opruimen en zo.'

'Heb je wel iets aan het eten gedaan?'

'Hoe laat is het dan?'

'Niet dus.' Hij smijt zijn tas neer. 'Waarom beloof je het dan? Je hebt het me beloofd.'

'Is dat zo? Sorry dan. Vind jij dat het heur haar moet zijn? Of is het tegenwoordig toch maar gewoon haar haar?'

'Je zou koken.'

'Ik haal wel wat bij de traiteur. Nu even niet zeuren, schat. Ik hou zo op. Nog even.'

'Weet je dat je daar wormen van krijgt? Daar krijg je wormen van.'

'Waarvan? Van traiteurs?'

'Van die rommel van de traiteur.' Hij wijst op een half leeggegeten zilveren bakje.

'Het is geen rommel. Het is hartstikke duur.'

'Het is opgewarmd eten. Daar krijg je wormen van.'

'Dan eten we het koud. Ook best.'

'Ik heb hier geen zin meer in.'

'Ik doe gewoon haar haar. Of anders doe ik haar lange haar. Dat is goed ja. O nee, dat kan niet. Ze heeft het op pagina 14 afgeknipt. O shit. En ik heb net gezegd dat het golft. Kan kort haar golven? Nee hè?'

'Ik heb honger, Marie.'

'Ik heb lekkere noten. Noten zijn gezond. Zit van alles in.'

'Ik heb de hele dag gewerkt, ik wil iets eten.'

'Doe niet zo ouderwets, Bert.'

'Ouderwets? Wat is dat nou voor een onzin? Sinds wanneer is eten ouderwets?'

'Waarom moet ik voor jouw eten zorgen?'

'Omdat je het beloofd hebt. Vanochtend.'

'Ik werk ook de hele dag.'

'Belooft het dan niet.'

'Dat moest ik van jou. Ik moest van jou

beloven dat ik voor het eten zou zorgen en dat is dwang. Dat werkt niet. Het moet uit mezelf komen.'

'Dat komt het niet.'

'Omdat het een *issue* geworden is. Dan krijg je dat.'

'Het is ook heel lang geen issue geweest en toen deed je het ook niet.'

'Ik heb gewoon geen tijd.'

'Ik wel dan? Ik ben goddomme in Stadskaanaal geweest vandaag en daarna in Joure en toen over Lelystad en Zuidwolde terug. Ik ben kapot.'

'Was je niet met de auto dan?'

'Heel leuk.'

'Hou nou even op met zeuren, Bert. Als ik bij pagina 25 ben, kap ik ermee en smeer ik een boterham voor je. Wat wil je erop? Hagelslag? Chocopasta? We hebben van alles in huis. Neem dan nu even een glaasje en een nootje. Daar knap je vast van op.'

'Ik wil geen boterham. Ik wil aardappelen met worteltjes en draadjsvlees met jus.'

'Aardappelen met worteltjes en draadjsvlees met jus. Leuke titel. Loopt lekker, denk ik. Maar niet echt geschikt voor een liefdesroman. Meer iets voor een leuk kookboekje voor alleenstaanden. Laat me nou even met rust tot pagina 25 en dan heb ik alle aandacht voor je.'

'Misschien beter dat ik maar weer bij Eva ga eten. Ze zei net op straat al dat het kon, dat ze te veel had gemaakt. Ik mag zo bij haar aanschuiven.'

'Kijk eens aan. Dat komt goed uit.'

‘Maar ik zei, nee, dat doe ik niet, want mijn vriendin heeft eten voor me gemaakt. Dat zei ik.’

‘Helaas. Dat is dan een enorme tegenvaller voor je. Heel rot.’

‘Niet overdrijven, maar leuk is anders ja.’

Het blijft even stil. Marianne richt zich weer op haar beeldscherm. Bert kijkt er even naar, legt dan zijn tas neer en beent de kamer uit, met zijn jas nog aan.

‘Haar glanzende haar kan natuurlijk ook. Kort haar kan glanzen.’ Ze kijkt op. ‘O, je bent al weg.’

2.

'Ik was er al bang voor. Volgens mij is ze de hele dag niet buiten geweest. Doe je schoenen uit. Zal ik een jenevertje voor je inschenken?'

'Heerlijk, Eef. Als ik jou niet had.' Bert doet zijn schoenen uit en strekt zijn benen. 'Ahhhh...'

'Zware dag?'

'Ik ben eerst in Stadskanaal geweest en daarna in Joure en toen over Lelystad en Zuidwolde terug. Ik ben kapot.'

'Dat kan ik me voorstellen. Arme man. Dus je eet toch mee? Ik heb aardappelen met worteltjes en draadjesvlees met jus.'

Bert kijkt haar verliefd aan. 'O Eva, je moest eens weten.'

'Wat moet ik weten? Wat kijk je nou naar me? Wat ben je toch een stouterd.'

'En jij bent zo'n heerlijk mens. Heerlijk ben je. Ik begrijp niet dat jij geen man hebt.'

'Ik begrijp het zelf ook niet. Ik ben een nette, gelovige vrouw en mijn vlees is boterzacht. Mijn draadjesvlees, bedoel ik. Nou ja, de rest ook eigenlijk. Zoals je wel weet.' Ze lacht en schenkt hem een borrel in. 'Halfje? Bovenste helft?'

'En nog gevoel voor humor ook. Je bent echt de ideale vrouw.'

'Ik weet het. Maar mannen hebben geen smaak.'

'Ik wel.'

‘Maar jij bent bezet. Alle leuke mannen zijn bezet.’

‘Dus je vindt mij wel leuk?’ Bert buigt zich naar het borrelglas met de cohesie erop, zet zijn lippen ertegenaan en slurpt het eerste slokje.

‘Je weet precies wat ik van je vind, Bertus. Je bent een kanjer. Stadskanaal en Lelystad en Zuidwolde op één dag? Geweldig.’

‘En Joure.’

‘Ook nog. Toe maar.’

Op dat moment wordt er op het raam geklopt. Daar staat Marianne. Ze zwaait en maakt gebaren. ‘Ik ben klaar,’ roept ze. ‘Ik ben bij pagina 25.’

Eva maakt een uitnodigend gebaar. ‘Kom maar binnen,’ zingt ze.

De achterdeur zwaait open en weer dicht en Marianne stapt de keuken in. ‘Hai Eef. Sorry hoor, dat je mijn vriend weer even op moest vangen, maar ik ben met iets bezig wat volgende week vrijdag af moet zijn.’

‘Is dat nog steeds *De honger van haar hart*?’

‘Nee joh. Die is al lang klaar. Dit is een nieuwe. *Twee gouden harten* heet deze, maar dat moet nog iets anders worden. Ben ik niet tevreden over. Eet Bert nu toch hier?’

‘Geen probleem. Ik heb genoeg. Kan jij lekker verder werken.’

Marianne richt zich tot haar vriend. ‘Wat wil jij, schat? Ik kan nog wel snel even iets halen, als je dat liever hebt.’

‘Laat maar. Ik eet wel bij Eva.’

‘Met je schoenen uit?’

'Mag dat niet? In Japan trekt iedereen zijn schoenen uit als ze gaan eten.'

'Hij is hier al helemaal op zijn gemak.'

'Logisch. Ik eet vaker hier dan thuis.'

'Je overdrijft, schat. Dat is natuurlijk niet waar.'

'Zie je nou hoe ver het is gekomen tussen ons? Het feit dat je dat niet weet, zegt alles. De laatste weken heb ik hier vaker gegeten dan thuis, Marie. Dat is gewoon een feit.'

'Het is niet erg,' sust Eva. 'Ik vind het wel gezellig. Ik heb alleen niet genoeg voor drie, ben ik bang.'

'Het is niet erg.'

'Nee. Neem jij maar een boterham,' zegt Bert. 'We hebben van alles in huis. Hagelslag. Chocopasta. Ik blijf in ieder geval lekker hier.'

'Hebben jullie iets met elkaar of zo?' Marianne lacht hardop.

Er valt even een stilte.

'Niet direct,' zegt hij voorzichtig. 'Zo zou ik het niet willen noemen, in ieder geval.'

'Nee, zeker niet,' zegt Eva en ze draait zich af naar het fornuis.

Marianne verstrakt. Ze kijkt van de een naar de ander. 'Sorry? Wat betekent dat nou weer? Dit is een grapje toch?'

'Bert eet hier wel eens. En dan drinken we gezellig nog wat. Beetje natafelen. Mensen zijn mensen, weet je wel.'

'Natafelen? Maar dat doen jullie toch niet in bed, mag ik hopen? Kom op zeg.'

Bert kijkt haar serieus aan. 'Nee. Niet in bed.'

Maar ik vind eigenlijk dat jij het recht niet hebt daar moeilijk over te doen. Als Eva en ik wel in bed zouden belanden, bedoel ik. Daar heb jij niks over te zeggen.'

'O nee? Sinds wanneer niet? Jij bent mijn man. Of nou ja, zoiets dan. Daar horen traditioneel gesproken bepaalde afspraken bij, weet je wel.'

'Jij bent toch ook de hele dag bezig met Mark?'

'Mark bestaat niet. Mark is niet echt.'

'Des te erger. Dan kan ik hem niet voor zijn bek slaan.'

'Doe niet zo belachelijk.'

'Marie, luister naar me. Kijk naar me. Ik kom tekort. Op elk gebied. Ik ben van vlees en bloed. Jij zit de hele dag achter dat beeldscherm van je. Ik ben er ook nog, weet je wel.'

'Je moet mij accepteren zoals ik ben. Je wist waar je aan begon.'

'Jij moet mij ook accepteren zoals ik ben en jij wist ook waar je aan begon.'

'Ik moet accepteren dat ik woon met iemand voor wie een maaltijd van aardappelen met worteltjes en draadjsvlees met jus het belangrijkste op deze wereld is?! Dat wist ik niet, hoor.'

Eva kijkt haar stomverbaasd aan. 'Hoe weet jij wat ik gemaakt heb?'

'Ik heb behoeftes,' zucht Bert. 'Dat is niet abnormaal.'

'En ik dan?'

'Jij hebt behoefte aan rust en stilte. Zodat je lekker kan schrijven en met Mark kan optrekken.'

Jij leeft in een fantasiewereld. Misschien is het gewoon beter dat ik definitief bij Eva intrek.'

'Doe niet zo idioot. Alsof ze dat zou willen.'

De stille die valt spreekt meteen boekdelen. Marianne blikte weer van de een naar de ander en haar mond zakte open. 'Dit menen jullie niet. Dit is een grap, toch? Dit hebben jullie net afgesproken. Als grap. Toch?'

Weer komt er geen antwoord.

'Dit is niet waar. Ik weet niet wat ik hoor. Zak toch in de stront allebei, zeg. Ik heb hier helemaal geen zin in.' Marianne loopt terug naar de achterdeur. 'Als het een grap is, is het geen leuke grap en als het geen grap is...' Ze valt stil, opent dan de deur en verdwijnt naar buiten.

'Misschien heb je iets te veel gezegd, lieve Bert,' lispelt Eva voorzichtig.

'Het is de waarheid. Misschien wel goed dat die een keer op tafel komt.'

'Het was niet helemaal de waarheid, lieverd. Je zei dat we niet met elkaar naar bed zijn geweest.'

'Dat zijn we ook niet. Het was op de bank.'

Eva lacht even. 'Ja, dat is zo. Daar heb jij weer gelijk in.'

Jezus aan het kruis kijkt vanaf de muur op de twee neer.

3.

Die avond zitten Marianne en haar knappe en al bijna volwassen dochter Nina met een bloes van haar waar wat knoopjes van af zijn. Ze heeft haar destijds natuurlijk veel te jong gekregen, dat was nog een heel schandaal, nu plukt ze daar dan toch wel weer de vruchten van. Nina is haar beste vriendin geworden, niemand is zo belangrijk voor haar als zij. 'Bijna alle knoopjes zijn eraf.'

'Gisteravond gebeurd. Vreselijk die jongens. Neanderthalers zijn het.'

'Echt waar? Met één ruk? Goh.'

'Ik heb 'm een knietje gegeven. Wat denk je?'

'Ja, dat doe je op jouw leeftijd. Op de mijne geef je 'm een doos sigaren.'

'Maar vertel nou even over Bert, mam. Veel belangrijker.'

'Hij doet het met Eefje, geloof ik. Hij zegt van niet, maar ik ben niet gek. Het is gewoon altijd ellende met die kerels. Wat je zegt: Neanderthalers zijn het. Altijd. Na je vader zijn het allemaal klootzakken geweest. Allemaal. Pak even naald en draad voor me. Zal wel ergens in het dressoir liggen. En daar liggen ook nog wel een paar van die gewone witte knoopjes, denk ik.'

Nina staat op en gaat zoeken.

'Serieus hoor. Ik begin er gewoon niet meer aan. Nooit meer. Ik leef de rest van mijn leven zonder man.'

'Dat heb je al zo vaak gezegd.'

'Nu is het definitief.'

'Dat heb je al zo vaak gezegd.'

'Ik zweer het. Ik doe het niet meer.'

'Dat heb je al zo vaak gezegd.'

'Ik leef hier met jou en verder heb ik niemand nodig.'

'Ik blijf niet lang meer. Dat weet je. Hebben we het over gehad.'

'Hoe wou je aan een kamer komen?'

'Ik kan bij iemand intrekken.'

'Dat is dan toch een soort prostitutie. Ik bedoel, dan wil hij natuurlijk wel dat je met hem naar bed gaat.'

'Ik kan toch ook met een vriendin wonen?'

'Wie dan? Sinds wanneer heb jij vriendinnen? Wij zijn nou eenmaal mannenvrouwen, liefje. Daar is niks aan te doen.'

'Ik word steeds ouder, mam. Zoals je misschien weet. Op een gegeven ogenblik ga ik.'

'Waarom zou je? Je hebt hier alles wat je hartje begeert!'

'Muizen, mieren en kakkerlakken, bedoel je? En ik kan me hier niet concentreren. Veel te veel emoties. En veel te weinig huishouden.' Nina zoekt in de la in het dressoir. 'Ik zie geen naald en geen draad en geen knoopjes.'

'Jij blijft hier wonen en ik neem geen man meer. Het is nu even een rommeltje omdat mijn boek af moet. Straks ga ik weer huishouden en koken en zo. Kijk eens in de fruitmand.'

'De fruitmand? Naald en draad en knoopjes liggen in de fruitmand?'

‘Zou kunnen. Als ze niet liggen waar ze horen te liggen, liggen ze misschien ergens waar ze niet horen te liggen.’

Nina zoekt. ‘Mam, ik word volwassen. Als eerste in de familie. En daar hoort een nieuw leven bij. Nee, hier ligt ook niks.’

‘Dan weet ik het ook niet. Laat dan maar. Wie op kamers gaat wonen, kan ook haar eigen knopen aan de bloes zetten.’

‘Rustig nou. Ik blijf nog wel even bij je. Als er geen man meer bijkomt. Laten we het zo afspreken. Zo gauw er een nieuwe Bert op de stoep staat, ben ik vertrokken. En anders op een gegeven moment ook wel, maar ik zal er geen haast mee maken dan.’

‘Goed liefje. Afsproken. Ik zal zo wel even kijken of ik naald en draad kan vinden en knoopjes. Ik doe het echt. Ik beloof het je.’

‘Eten we eigenlijk nog iets?’

Marianne kijkt op horloge. ‘Ik ben bang dat de traiteur al ruim dicht is.’

‘Ik ga wel even naar de Mac of zo.’

‘Nee nee nee. Je moet goed eten. Geen Mac. Absoluut niet.’

‘Oké. Misschien moet ik dan ook maar bij buurvrouw Eva aanschuiven?’

‘Neem je een quarterpounder voor me mee? Dubbel kaas. En dubbel Franse Frietjes. Lief van je, dat je even gaat. Als ik jou toch niet had.’

4.

Het is avond en twee dagen later. Marianne zit aan de grote tafel te schrijven, het is lekker weer en de deuren naar buiten staan open. Dat kan nog wel even, straks als het echt donker wordt moeten ze dicht, in verband met de muggen.

'Ik kan het niet meer,' zei hij met verstikte stem. 'Je moet me accepteren zoals ik ben.' Emilie keek naar Mark op, de ontroering glinsterde in haar ogen.

'Dat doe ik,' zei hij. 'Ik hou van je hoe je bent. Geloof me.'

'En Esmee dan? Hou je ook van haar?'

'Dat is anders, liefste. Zij is als een broer voor me.'

Een broer? Ik begin moe te worden, geloof ik.

'Dat is anders, liefste. Zij is als een zus voor me.'

Zus. Me zus. Klinkt een beetje stom. Zuster? Zusje? Klinkt allemaal stom. Misschien moet ik zo maar eens stoppen voor vanavond.

Achter haar vliegt plots geluidloos maar enigszins hortend en stotend een kleine supersonische drone naar binnen en door de kamer. Marianne staart nadenkend naar haar beeldscherm en ziet het niet. Het ding maakt twee kleine rondjes en vliegt door de openslaande deuren weer schokkerig naar buiten.

'Ik wil de enige zijn, Mark. Ik kan je niet delen met iemand anders.'

'Maar ik wil niemand anders. Ik wil alleen maar jou.'

Ze snikte. 'Kon ik dat maar geloven.'

'Dat kun je. Ik zweer het je.' Hij streelde haar haar.

Alweer? Haar haar, heur haar. Daar zijn we weer. Ik laat hem flink wat af strelen. Dat haar zal wel knap vet zijn inmiddels. Waar zijn we? Nee, de borst mag nog steeds niet.

Hij streelde haar korte, donkere haar.

Prima. Nu even iets met de omgeving of zo. Regen? Altijd goed.

Op dat moment barstte de hemel open en...

Plotseling klinkt er een harde tik buiten op het terrasje. Het is een korte, felle tik, alsof er iets of iemand met een scherp voorwerp op de tegels slaat. Marianne kijkt verbaasd op. Wat was dat nou? Ze staat op en loopt voorzichtig in de richting van de tuindeuren. 'Is daar iemand? Hallo?'

Opeens verschijnt er een lange, knappe man. Bloedmooi is hij zelfs, met sterke gelaatstrekken, lichtblauwe ogen en, en dat is een beetje vreemd, zachtgroen haar. Marianne vergeet ervan te schrikken en haar mond zakt open. 'Goedenavond zeg. Waar kom jij vandaan?'

Het goddelijke wezen opent zijn mond en een mechanische computerstem klinkt op. 'T63nc=d-9012 lf=2039opeflql//, dj2090- d87128jwm.'

'Hè?'

'358d9jv-034ncne-89 23ijlwjd0934p;ncvn 2-0832ncfk =1poqrmc =3mv.'

'Kan je misschien iets duidelijker praten? Want hier valt geen chocola van te maken, *dude*.'

De man kijkt op een soort horloge dat hij om

zijn pols draagt en draait aan een knopje dat aan de zijkant zit. 'Zo beter?' Zijn stem klinkt nog steeds wat metalig, maar veel normaler nu.

'Absoluut.'

'U kunt mij nu goed verstaan?'

'Ja. Maar eh...'. Hij is te knap om nog na te kunnen denken, realiseert ze zich. Wat is er in hemelsnaam gebeurd? Waar komt deze kanjer vandaan?

'Ik moest 'm even afstellen.' De man wijst op zijn horloge. 'Mijn linguator.'

'Ja ja. Uiteraard. Ja zeker.' Ze staart hem aan.

De man lacht wat, stapt naar haar toe en strekt zijn hand uit. 'Tikonsium Cybernauta 311 streep 17.'

'Ja ja.'

'Zeg maar Tiko.'

'Tiko. Waarom niet?'

'Ik heb me aangepast aan jullie grootte. Jullie mensen zijn enorm. Onhandig, lijkt me dat.'

Marianne staart hem aan.

'Uw mond staat open.'

'Dat zal wel ja.' Ze is nog steeds niet terug op aarde. God, wat is dit een kanjer, niet normaal. En dat komt dan gewoon op een willekeurige avond door de openslaande deuren vanaf het terras naar binnen stappen. 'Ja sorry. Ik bedoel, je lijkt op iemand. Op iemand die niet bestaat. Maar toch lijkt je op 'm. Ik bedoel, zo had ik me voorgesteld dat een man zou kunnen zijn. Jij bent eigenlijk Mark. Mijn Mark. Goeie god, wat ben jij knap.'

'Wat ben ik?'

‘Knap. Niet te geloven. Zou verboden moeten worden.’

‘Ik weet niet wat dat is: knap. Is dat goed of slecht?’

‘Kan best goed zijn. Is in principe goed. Ja, is goed. Heel goed zelfs.’

‘Mooi. Hoe heet u?’

‘Zeg maar je.’

‘Je? Grappig. Is dat een afkorting van iets? Jemientje? Jelora?’

‘Nee. Ik bedoel, laten we elkaar maar tutoyeren.’

‘Tutoyeren.’ Hij denkt even na. Het is net of hij op iets kijkt wat vlak voor zijn ogen zweeft. ‘O ja. Ik zie wat dat is. Interessant. Maar hoe heet je nou?’

‘Hoe ik heet? Eh... ik kan er even niet opkomen. O ja, Marianne. Marianne heet ik.’

‘Ik heb een noodlanding gemaakt in je tuin, Marianne.’

‘O, was dat het?’

‘Ik ben bang dat mijn Kineser een beetje kapot is.’

Marianne staart de man nog steeds aan en trekt haar conclusies: hij is knap, maar gek. Gevaarlijk misschien wel. Waarschijnlijk gaat hij haar straks vermoorden. Hopelijk wordt ze dan wel eerst verkracht, dat is dan wel het minste. ‘Waar kom jij vandaan, Tiko?’

‘Dat mag ik absoluut niet zeggen. Voorschrift. Streng verboden.’

‘O.’

‘Van Mars.’

'Jij houdt je niet aan de voorschriften?'

'Ik moet eerst zeggen dat ik het niet mag zeggen en daarna mag ik alles zeggen wat ik wil. Dat zijn de regels. En de communicatie is nu toch verbroken. Dus.'

'Communicatie?'

'Met thuis. Met Mars.'

'Ja ja. Dus jij komt van Mars? De planeet, bedoel je?'

'Je moet het hier tegen niemand zeggen. We hebben gemerkt dat jullie daar helemaal niet tegen kunnen. Er komt hier op aarde altijd gedonder van. Dus tegen niemand zeggen. Dat moet je echt beloven. Beloof je het?'

Marianne knikt.

'Luister. Ik ben op onderzoek gestuurd naar het leven hier. Er gebeurt hier van alles, zien we. Rare dingen ook. Wat jullie oorlog noemen bijvoorbeeld. Heel idioot. Dat mensen die elkaar niet kennen met elkaar in gevecht gaan om de ander schade toe te brengen. We vragen ons af waarom jullie dat doen. En dus kom ik maar eens een kijkje nemen. Naar hoe het hier reilt en zeilt. Een verkennend bezoekje.'

'Ja ja. Goh.' Marianne ploft neer, nog steeds wat verdwaasd. Het is een gek, hij is ontsnapt uit een tehuis, dat moet het zijn. Of niet? Bestaan er marsmannetjes? En die zien er dan allemaal zo uit? Emigreren dan maar. 'Je komt dus van Mars. En dat moet ik geloven?'

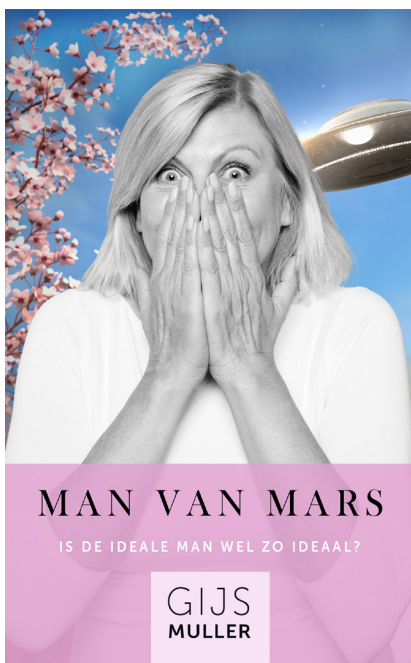
'Je moet niks. Maar het is zo. Waarom zou je me niet geloven? Wat levert je dat op?'

'Ja nee, niks. Daar heb jij weer gelijk in. Nou

ja, Tiko, kom binnen. Of nou ja, je bent al binnen.
Ga zitten dan. Vind je het goed dat ik even iets
gemakkelijks uittrek... aantrek?’

***

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=man-van-mars>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu — en op verhuizers en erfgenamen — heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is 'lezen' een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertainment.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ